

Estetika muzike

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 5 | Nivo: Internacionalni fakultet u Novom Pazaru

Muzika je pojam, koji označava vrstu umetnosti koja kao medij koristi zvuk organizovan u vremenu po određenom planu ili bez njega. Osnovni elementi muzike je ton (koji određuje melodiju i harmoniju), ritam (i njemu pridruženi koncepti: tempo, metrika i artikulacija), dinamika i karakteristike zvuka kao što su boja i punoća. Pojam muzike kroz istoriju su pokušali definisati brojni teoretičari, filozofi, leksikografi, kompozitori i sami muzičari, nastojeći pronaći univerzalan i odgovarajući opis pojma muzika. Sama reč muzika potiče od grčke reči mousikê, koja je izvedena od reči mousa (muza), a svetom se raširila kroz latinski oblik musica, i najčešće služi da opiše ugodne eufonijske zvukove. Jedna od mogućih definicija muzike može glasiti ovako: "Muzika je umetnost stvaranja i kombinovanja zvukova koji, prema određenim zakonima fizike, fiziološke reakcije i formalnih konvencija, izražavaju i izazivaju osećajni i emotivni stimulus preko slušnog aparata. Prema pravilu, zvuk se može stvarati ljudskim glasom (pevanje) ili predmetima instrumentima koji, iskorištavajući akustičke fenomene, uzrokuju slušni doživljaj i emotivno iskustvo na način kako je to zamislio umjetnik - stvaralac. Međutim u prirodi zvuk stavraju i životinje, pa čak i biljke. Značenje pojma ipak nije univerzalno definisano i bilo je predmet mnogih naučnih polemika kroz istoriju. U muzici postoji više žanrova koji se estetski uglavnom puno razlikuju. Rock, punk, pop, bluse, jazz, tehno, rap, klasična, izvorna, metal su samo neki od žanrova koji imaju svaki priču za sebe.

2

Estetika muzike

Muzika može uticati na naše emocije, intelekt i našu psihu. Tekst može umiriti našu usamljenost i uzbuditi žar. Kao takva, muzika je vrlo moćna vrsta umetnosti čija je estetska draž ovisna o kulturi u kojoj se praktikuje. Neki od estetskih elemenata koji se izražavaju u muzici su lirika, harmonija, hipnotizam, emocija, temporalna dinamika, rezonanca, zabavnost i boja. Prirodu i tajnoviti glas svemira, moguće je obožavati i dokučiti i u svetu tišine. Najveći genije 19. veka u prirodi je najviše voleo baš tišinu, njenu nečujnu partituru, i zahvalio Bogu na takvoj blagodeti. Betoven ne samo da je voleo mir šume nego je u njoj osluškivao i raznoliki onozemni pojam koji ga je činiosrećnim. Dva glasa, dva saglasna svedočanstva upućuju nas na to da razmislimo o postanku, o vremenu u kome su pesme i reči bili prožeti snagom kakvu je samo božansko biće moglo da podnese. Sam jezik tada je bio muzika. Muze su pevale, govorile i pisale. Ljudska reč se ispoljavala čuvajući mitski suštinu svih stvari. O tome govori i Vlater Fridrih Ot i nimalo slučajno naglašava da je jezik na početku bio tek oblik muzike. On nam, takodje, skreće pažnju da je „muzika, kao što je poznato, zanosno prisutna i kod životinja i to ne samo kod takozvanih razvijenih vrsta koje je koriste za glasni zov, već krilatih ptica koje nas očaravaju svojom pesmom. To je muzika od koje bi i Ludvig van Betoven i Čarli Parker učili, mada je to mitsko iskustvo sveta daleka prošlost koju proučavaju sam još retki akademici i naučnici. Parker i Betoven su osluškivali iskrenu pesmu postojećeg, doživljavali su zanos slušajući ritam i tihi žamor pretvarajući ih u dosledan jezik apsolutne muzike. A ona se ne obazire na sud mogućih slušalaca, mada je krcata stvaralačkim nabojem, nikome nije namenjena, ništa joj nije potrebno osim vrtoglavog poleta koji je može učiniti savršenom. Možda svaka prava muzika nastaje kao dokaz idealne nevinosti koja se čuva samo savršenim usaglašavanjem sa svetim ritmom celog kosmosa, bez drugih pobuda i čistih ciljeva izuzev čistog i slobodnog pokreta nalik plesu. Jedina joj je svrha da utiče na razvoj našeg postojanja koje je „lepo“ jer je bezrazložno, a upravo mu to omogućava da se potpuno razotkrije, bez ikakvog sadržaja i značenja. Rihard Vagner je tvrdio da muzika „u trnu odvlači pažnju uma od svakog razmatranja našeg odnosa prema stvarima izvan nas, a istovremeno i od vremena, kao čiste slobodne forme, od objektivnosti, od spoljnog svet, omogućavajući usmeravanje pogleda jedino ka srži bića i suštini svega postojećeg. To nam omogućava da se konačno usredsredimo na čisto i ogoljeno postojanje, na muziku koja čini čednu podlogu svih pojava, čednu zato što još nije prevedena jer je možda neprevodiva. Nije preobraziva u jednoičnu melodiju bez konačnog značenja, koja vibrira samo spostenom vibracijom, koja kruži nebom u savršenom skaldju. Valter Fridrih Oto nas opet podseća „Neiskvaren razgovor nije komunikacija u uobičajenom smislu, već neka vrsta monologa udvoje“ ,

gde svako svojom pričom nastavlja monolog onog drugog, pri čemu s tim drugim ne mora da deli ono već
3

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com